

Займенник як засіб вираження імпліцитних смислів

О. В. Калашник

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди, м. Харків, Україна
Corresponding author. E-mail: oksana.kalashnik.85@mail.ru

Paper received 05.02.17; Accepted for publication 10.02.17.

Анотація. Статтю присвячено дослідженню мовної імплікації. Окреслено різні підходи науковців до сутності поняття мовної імпліцитності. З огляду на широке розуміння цього мовного явища визначено функціональну навантаженість одного із засобів його вираження – прономінативів у розкритті імпліцитних сутностей у текстах інтимної лірики. Зокрема увага зосереджена на відображенні прихованих смислів за допомогою особових займенників Я, ТИ, МИ, ВИ як ключових слів подібного жанру поезії.

Ключові слова: мовна імпліцитність, прихований смисл, підтекст, займенник, поетичний текст, інтимна лірика.

Наявність у нашому мовленні таких мовних одиниць, як *натякнув, мав на думці, припустив, сокровенний смисл, неоднозначність* тощо, свідчить про те, що будь-який мовець інтуїтивно відчуває й оцінює ступінь повноти/неповноти повідомлення. Існує ряд мовних і мовленнєвих явищ, у зв'язку з якими прийнято говорити про «двоплановість», «припущення», «прихований смисл», «між рядками» (цим явищам ми свідомо чи несвідомо надаємо статус «що володіють непрямо вираженим значенням», при цьому не завжди усвідомлюючи те, що таке «непрямо виражене значення»). Поділ мовних значень (смислів) на приховані (імпліцитні, неявні) та явні (експліцитні) викликаний передусім прагненням підкреслити існування мовної можливості вираження смислів різного ступеня експлікації. Безумовно, слід зважати на достатню умовність цієї дихотомії, на існування шкали перехідності у вираженні тих чи тих значень.

Різні аспекти вивчення імпліцитного змісту повсякчас знаходяться в колі наукових зацікавлень лінгвістів. Лінгвістичні проблеми, пов'язані з неявно вираженою семантикою, остаточно не вирішені, незважаючи на активну дослідницьку роботу в цьому напрямі. Мовній імплікації присвячені численні лінгвістичні наукові праці багатьох українських та зарубіжних дослідників, серед яких В. Х. Багдасарян, Ф. С. Бацевич, О. В. Бондарко, К. А. Долинін, Н. Я. Іванишин, С. Д. Кацнельсон, М. В. Нікітін, Т. І. Сільман, О. М. Старикова, Е. Й. Шендельс та інші, що свідчить про важливість цього явища та про складність семантичного змісту й неоднорідність способів його реалізації в мові й мовленні [4].

Займенники через свою семантико-морфологічну сутність посідають одне з основних місць в системі мовних засобів – дешифраторів імпліцитності. Лінгвісти цей факт не оминули увагою (О. О. Заболотська, Н. Я. Іванишин, К. Г. Крушельницька, Н. В. Петренко та ін.). Однак окремим предметом дослідження така функція прономінатива не стала.

Актуальність дослідження вбачаємо в потребі з'ясувати роль займенників у творенні імпліцитних смислів передусім у художніх текстах з урахуванням різних підходів науковців до сутності поняття мовної імпліцитності.

Мета розвідки – визначити функціональну навантаженість прономінативів у творенні імпліцитних смислів у поетичному тексті.

Поняття «імпліцитного смислу» надзвичайно актуальне в лінгвістиці, літературознавстві, психології та

психолінгвістиці, оскільки передусім воно стосується розумової діяльності людини. Термін «імпліцитний смисл» розглядається психологією у зв'язку із здатністю людини до асоціативного мислення. Згідно з філософським положенням про те, що пізнавальна діяльність людини полягає у відображенні об'єктивного світу, його явищ і предметів, а також зв'язків і відношень між ними у свідомості та їх діяльнісному перетворенні, величезна, якщо не вирішальна, роль у здійсненні процесу пізнання належить здатності людини до асоціативного мислення [10]. Таким чином, імпліцитний смисл визначають як найбільш широке поняття, яке стосується всієї прихованої (тобто не вираженої вербально) інформації тексту. «Підтекст» розуміється як прихована інформація тексту, що декодується, сприймається не за допомогою логічних зв'язків та умовиводів, а за допомогою контексту, контекстуальних значень окремих мовних одиниць, фонових знань адресата, умов комунікації.

Поняття «імпліцитність» найчастіше розкривається в порівнянні з експліцитністю. В. Х. Багдасарян, який один із перших звернув увагу на проблему імпліцитності, зазначає: «...імпліцитне існує так само реально, як і експліцитне, але існує не на поверхні, а в глибині мови, як нижній, прихований шар змісту. Імпліцитне, таким чином, є опосередкована (експліцитним та іншими факторами) форма вираження думки мовою, воно є дещо несамостійне, залежне, похідне» [1, с. 6]. На думку науковця, експліцитним, або явним, є те, що має своє власне, повне, безпосереднє словесне вираження, імпліцитним же, або неявним, є те, що не має такого словесного вираження, але домислюється з опертям на експліцитне, виражається та сприймається адресатом за допомогою експліцитного, а також контексту та інших чинників [1, с. 5].

Розуміння імпліцитності як деякого шару смислу, формально не вираженого у мовленнєвому акті, але який можна відновити шляхом аналізу експліцитно виражених елементів, крім згаданої вище монографії В. Х. Багдасаряна, відображено в роботах О. В. Бондарка. Науковець аналізує імплікацію, під якою він розуміє семантичні елементи, не виражені в мовленнєвому акті мовними засобами, але які впливають із експліцитно виражених елементів [3].

К. А. Долинін називає імпліцитним змістом висловлювання «зміст, який прямо не втілений в узуальних лексичних і граматичних значеннях мовних одиниць, що складають висловлювання, але витягається або

може бути витягнутий із останнього при його сприйнятті» [5, с. 37].

О. М. Старикова, досліджуючи імпліцитні предикативні одиниці, зазначає, що вони можуть бути актуалізованими за допомогою фонологічних, лексичних, граматичних, лексико-граматичних та логіко-семантичних індикаторів, які зазвичай діють комплексно [13, с. 134].

Ширше імпліцитність розуміють учені, які займаються комунікативною лінгвістикою. За теорією комунікації імпліцитність – це передусім сукупність невербального інформаційного масиву, який у мовленні інтегрується з вербальним кодом тексту. У лінгвістиці тексту найбільш уживане визначення імплікації як смислового блоку змісту, що виникає на основі експліцитної текстової структури і нашаровується на нього в результаті декодування читачем (адресатом) авторського концепту. При цьому імплікація нерідко ототожнюється з підтекстом, що утворюється в результаті домислювання тих ідей, які закладені в тексті словесно [10].

Ф. С. Бацевич виділяє три типи імпліцитної інформації в дискурсі і тексті: текстовий імпліцитний зміст (інформація, яка відповідає явним комунікативним намірам адресанта); підтекстовий імпліцитний зміст (інформація, передання якої входить у приховані комунікативні наміри відправника тексту); притекстовий імпліцитний зміст (інформація, яка може бути виведена з тексту, хоча її передавання не входило в комунікативні наміри адресанта) [2].

Процес сприйняття імпліцитних смислів – процес суб'єктивований, адже залежно від знань адресанта й адресата та комунікативної ситуації, може змінюватися і значення декодованих імпліцитних смислів [10].

На думку Н. Я. Іванишин, імпліцитність накладається на експліцитно-матеріальне вираження лінгвооддиниці і тим самим змістово «оформлюється» у рамках певного лексичного, морфологічного чи синтаксичного засобів. Здатність набувати «форми» в межах експліцитного значення сигналізує про інтеграцію поверхневого і глибинного рівнів його виміру, які не протиставляються, а синкретизуються в межах однієї мовної величини, співіснують паралельно, у дихотомії [8, с. 14].

Різноаспектні підходи до інтерпретації імпліцитності виявляють складність названої категорії, її інтерпарадигмальну багатоплановість, поліфункціональність у мові й мовленні [7].

Із розвитком когнітивного підходу до вивчення поетичних текстів, який базується на інтеграції знань із психології, культурології, антропології, лінгвістики та прихованні текстових смислів, категорія імпліцитності набула особливої актуальності. Ця категорія слугує засобом розкриття підтексту, авторської інтенції, а також основної мети повідомлення. У контексті поетичного тексту категорію імпліцитності розуміють як єдність системи імплікативних значень та способів їхнього вираження [6].

Слушною видається думка О. О. Заболотської, яка виділяє поняття імплікат як невід'ємну частину імплікативного простору. Це операційна одиниця, насичена прихованим змістом, що міститься на периферії семантичних ознак слова. Імплікат складається

із сукупності імпліцитних значень, які формуються на перетині трьох рівнів: дотекстового, текстового та позатекстового. Дотекстовий рівень виражає глибинний смисл стилістичних виразів, який розкривається через аналіз архетипів та концептів, що лежать у їх підґрунті. Текстовий структурується фонетичними, морфологічними, лексичними і синтаксичними стилістичними засобами. Позатекстовий включає в себе фонові знання (історичні, біографічні) та інтертекст (основний вид та спосіб побудови художнього тексту в мистецтві модернізму і постмодернізму, який полягає у тому, що текст створюється із цитат, алюзій та ремінісценції до інших текстів) [6].

Для виявлення механізмів формування імплікатів на всіх трьох рівнях учені користуються методом концептуального аналізу поетичних текстів, який уможливує розкриття лінгвокогнітивних механізмів утворення імплікатів, та методом семантичного аналізу, що дозволяє відновити неявно виражену інформацію [6]. У цьому дослідженні ми будемо користуватися методом семантичного аналізу, оскільки наша мета – відновити неявно виражену інформацію, що зашифрована автором у поетичному тексті.

Усебічне осмислення художнього тексту вимагає врахування всіх складових, що його формують, зокрема й імпліцитних, одним із різновидів яких на лексико-граматичному рівні є займенники та займеннікові конструкції. Їхня функціональна вага полягає насамперед у здатності максимально конденсувати латентні компоненти, закодовані у слові. Вони – важливі елементи, через які дешифрується текст [7, с. 114].

В. Х. Багдасарян, виділяючи дев'ятнадцять способів існування імпліцитного, розглядає серед них і займенник: «...займенник можна розглядати як імпліцитно змістове значення, яке підкладається під нього при вживанні. Таким чином, тут імпліцитне існує на основі сенсу загального та реалізується, експлікується на основі контексту» [1, с. 30].

О. М. Старикова, досліджуючи займенники як лексичні індикатори імпліцитної предикативності, зазначає: «Семантична розкладність висловлення, до складу якого входять займенники, безпосередньо пов'язана і зумовлена особливістю семантичної структури цих займенників» [13, с. 91].

Переконливою видається думка К. Г. Крушельницької, Н. Я. Іванишин, які належать до числа тих, хто, розглядаючи мовну імпліцитність, визнають займенники «одним із найуніверсальніших її засобів». Зокрема Н. Я. Іванишин зазначає, що «займенники та дійктичні конструкції виступають важливими засобами формування прихованого смислу в тексті. Вони виявляють нову інформацію, для одержання якої необхідні додаткові мисленнєві зусилля реципієнта», а також «...здатні набувати у кожному окремому випадку інших, іноді протилежних смислів, що «працюють» на розкриття змісту тексту, проєктують його семантичне наповнення» [7, с. 132].

Учені намагалися «зазирнути» в підтекст поетичних творів і зрозуміти смисл, який приховують у собі займенники. Важливим є з'ясування функціонального навантаження дійктичних одиниць у формуванні прихованої інформації в поетичному тексті. Не мож-

на не погодитися з Н. В. Петренко, яка, досліджуючи особливості займенників у поетичному тексті, зазначає: «Роль займенника у розкритті імпліцитного смислу полягає у тому, що він втілює приховану ідею, яка спонукає читача до роздумів, до відкриття нових смислів» [12, с. 11].

Роль займенників у розкритті підтексту поетичного твору полягає в тому, що ними передається не тільки суть вірша, але й долі героїв, їхній внутрішній стан, розкривається авторська ідея, ставлення автора до подій та персонажів, співвідношення реального і вигаданого. Будь-яка інформація, що в поетичному тексті подана імпліцитно, підлягає «розкриттю», «розкодуванню», тобто імпліцитний смисл можна «експлікувати» [6].

У маленькому поетичному творі часто криється великий глибинний зміст. Одним із основних засобів розкриття цього глибинного змісту є прономінативи. У поетичному тексті імпліцитність виявляється не тільки в прихованому змісті, а й в особливості розкриття ідеї твору, бо ідея поетичного твору по суті теж імпліцитна.

В інтимній поезії В. Крищенка «Колись ми були молоді» закладені приховані смисли, актуалізовані особовим займенником МИ: *Колись ми були молоді – І грала кров в цупкому тілі... Та відцвіли троянди білі, Спливли віночки по воді. Колись були ми молоді – І стіло нам кохання губи... Та день минувся яснотубий І стали видива руді. Колись були ми молоді – І сонцем сяяли нам вікна... Та нитку темну вечір виткав, Що срібною була тоді. Чом у осінній дрімоті Не можемо про це забути, Як чарував нас вогник руги, Коли були ми молоді?* [16, с. 204]. Перед читачем розгортаються міркування автора про плінність часу, про змушеність підкоритися диктату років. Ідея єдності з ліричною героїнею виражена особовим займенником МИ, вживаним у реченні «Колись ми були молоді», що рефреном проходить через увесь вірш. Підтекст поезії – психологічний, тобто спрямований на розкриття внутрішнього стану ліричного героя, його почуттів і переживань. Неможливість повернутися у минуле – це та домінанта, яка визначає атмосферу твору, внутрішній стан героя. Значну роль відіграє повтор займенника МИ: у високій частотності вживання його форм криється мотив спорідненості з невідомою нам ліричною героїнею і мотив туги за минулою молодістю.

Прикладом реалізації імпліцитності за допомогою особових прономінативів ТИ, ВИ слугує вірш Л. Костенко «Осінній день березами почавсь»: *Осінній день березами почавсь. Різьбить печаль свої дереворити. Я думаю про тебе весь мій час. Але про це не треба говорити. Ти прийдеш знов. Ми будемо на «ви». Чи ж неповторне можна повторити? В моїх очах свій сум перепливи. Але про це не треба*

говорити. Хай буде так, як я собі велью. Свій будень серця будемо творити. Я Вас люблю, о як я Вас люблю! Але про це не треба говорити [15, с. 24]. Використовуючи особовий займенник ТИ, поетеса виявляє свою уявну близькість з невідомим читачеві ліричним героєм. У своїх думках вона називає коханого на «ти», проте, як випливає з контексту, в реальному житті вони спілкуються на «ви». Займенник ВИ авторка вводить у текст, щоб показати мотив відчуженості з ліричним героєм. Близькість є омріяною для ліричної героїні. У передостанньому рядку вірша прономінатив ВИ знаково капіталізується як засіб вияву імпліцитного смислу протиріччя між зовнішньою офіційністю стосунків і внутрішнім палким почуттям любові. В аналізованій поезії особові займенники є домінантами, які максимально конденсують приховані смисли.

Інтимна поезія А. Любки «Я: з великою кока-колою, купленою у макдональдсі, і сигаретою» композиційно структурована на протиставленні займенників Я і ТИ, що референтно співвіднесені з ліричним героєм та невідомою дівчиною, з якою він одномоментно перетнувся в житті: *Я: з великою кока-колою, купленою у макдональдсі, і сигаретою. Ти: у темних окулярах і з пакетом у руці. Я: створений для любові. Ти: ідеши після палкої любові. Я: знаю про любов усе. Усе. Ти: не знаєш, куди поділа ключі від квартири. Я: у синій футболці і темних окулярах. Ти: у темних окулярах і легкому платтячку. Я: з сережкою у вусі. Ти: з сережкою у кожному вусі. Я: створений для любові. Ти: переповнена любов'ю. Я: виходжу з метро. Ти: заходиш в метро. Знову розминаємося* [17, с. 55]. Домінантні в цьому вірші особові прономінативи слугують канвою для інформаційного наповнення текстового простору. За допомогою антитези Я – ТИ розкривається глибинний зміст поезії: зовні спільне для людей не означає їхньої внутрішньої єдності.

Отже, займенники поряд з іншими лексичними й граматичними засобами імпліцитності є важливими чинниками встановлення неомовленого смислу. Передусім така їхня функція показова в поетичному мовленні, специфіка якого полягає в частому приховуванні якогось змісту, у потребі читача додумувати повідомлюване, особливо коли мова йде про почуття й емоції, які супроводжують інтимну поезію і є невід'ємними її складниками.

Аналіз матеріалу дає підстави стверджувати, що прономінативи беруть активну участь у творенні імпліцитних смислів у текстах інтимної лірики.

Перспективу дослідження бачимо у вивченні зв'язку займенника як засобу вираження імпліцитних смислів із виконанням ним стилістичних функцій в інтимній поезії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Багдасарян В. Х. Проблема імпліцитного (логико-методологічний аналіз) / В. Х. Багдасарян. – Ереван : АН АрмССР, 1983. – 198 с.
2. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник / Ф. С. Бацевич. – К. : Академія, 2004. – 342 с.
3. Бондарко А. В. Експліцитність/імпліцитність в общій системі категоризації семантики / А. В. Бондарко // Семантико-дискурсивні дослідження мови: експліцит-
4. Долбіна В. К. Поняття мовної імпліцитності на сучасному етапі розвитку лінгвістики / В. К. Долбіна // Актуальні питання філології. – К. : КиМу, 2011. – № 1. – С. 173-176.
5. Долинин К. А. Імпліцитне содержание высказывания / К. А. Долинин // Вопр. языкознания, 1983. – № 6. – С. 37-47.

6. Заболотська О. О. Засоби вираження імпліцитності у художньому прозовому та віршованому тексті: компаративний аспект / О. О. Заболотська // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Лінгвістика», 2015. – Вип. 19. – С. 262-269.
7. Іванишин Н. Я. Лексичні засоби формування імпліцитності у драматургічному тексті (на матеріалі української драми початку ХХ століття): дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 «Українська мова» / Н. Я. Іванишин. – Івано-Франківськ, 2006. – 186 с.
8. Іванишин Н. Я. Ознаки імпліцитності як мовної категорії / Н. Я. Іванишин // Лінгвістичні студії : зб. наукових праць / Донецький нац. ун-т ; наук. ред. А. П. Загнітко. – Донецьк : ДонНУ, 2011. – Вип. 22. – С. 12-17.
9. Кацнельсон С. Д. Типология языка и речевое мышление / С. Д. Кацнельсон. – М. : Просвещение, 1972. – 213 с.
10. Нагорна М. М. Поетика імпліцитних смислів художнього твору: дис. ... канд. філол. наук : 10.01.06 «Теорія літератури» / М. М. Нагорна. – Кіровоград, 2004. – 179 с.
11. Никитин М. В. Основы лингвистической теории значения / М. В. Никитин. – М. : Мысль, 1988. – 248 с.
12. Петренко Н. В. Займенник у віршованих текстах американської поезії: когнітивно-семіотичний та лінгвосинергетичний аспекти: автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 «Германські мови» / Н. В. Петренко. – Харків, 2008. – 22 с.
13. Старикова Е. Н. Имплицинтная предикативность в современном английском языке / Е. Н. Старикова. – К. : Вища школа, 1974. – 142 с.
14. Шендельс Е. И. Имплицинтность в грамматике / Е. И. Шендельс. – М. : Просвещение, 1982. – 205 с.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

15. Костенко Ліна. Триста поезій. Вибрані вірші / Ліна Костенко. – К. : А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2016. – 416 с.
16. Крищенко В. Д. Час одкровення: Поезії / В. Д. Крищенко. – К. : Світ Успіху, 2015. – 352 с.
17. Любка Андрій. Сорок баксів плюс чайові / збірка поезій : Meridian Czernowitz / Андрій Любка. – Кам'янець-Подільський : «Друкарня «Рута», 2013. – 130 с.

REFERENCES

1. Baghdasaryan V. H. The problem of implication (logico-methodological analysis) / V. H. Baghdasaryan. – Yerevan : Academy ArmSSR, 1983. – 198 p.
2. Batsevych F. S. Bases of communicative linguistics : textbook / F. S. Batsevych. – K. : Academy, 2004. – 324 p.
3. Bondarko A. V. Explicitness/implicitness in the general system of categorization semantics / A. V. Bondarko // Semantic and discursive study of language: explicitness/implicitness of expression meanings: materials of Intern. scientific. Conf. – Kaliningrad, 2006. – P. 22-33.
4. Dolbina V. K. The concept of language implicitness in the modern development of linguistics / V. K. Dolbina // Actual questions of philology.–K.: KiMu, 2011. – № 1.–P. 173-176.
5. Dolinin K. A. Implication content of statements / K. A. Dolinin // Linguistics Problems, 1983. – № 6.–P. 37-47.
6. Zabolotska O. O. Means of expression of implicitness in artistic prose and poetry text: comparative aspect / O. O. Zabolotska // Scientific Bulletin of Kherson State University. Series «Linguistics», 2015.–Vol.19. – P. 262-269.
7. Ivanyshyn N. Y. Lexical means of forming implicitness in dramatic text (based on Ukrainian drama of the early XX-th century): Dis. ... Candidate. Philology. Sciences: 10.02.01 «Ukrainian language» / N. Y. Ivanyshyn. – Ivano-Frankivsk, 2006. – 186 p.
8. Ivanyshyn N. Y. Signs of implicitness as language category / N. Y. Ivanyshyn // Linguistic Studies: Coll. research papers / Donetsk National University ; Ed. A. P. Zahnitko. – Donetsk: Donetsk National University, 2011. – Vol. 22. – P. 12-17.
9. Katsnelson S. D. Typology of language and verbal thinking / S. D. Katsnelson. – M. : Prosveshchenie, 1972. – 213 p.
10. Nagorna M. M. Poetics of implication meanings in the work of art: Dis. ... Candidate. Philology. Sciences: 10.01.06 «Theory of Literature» / M. M. Nagorna. – Kirovograd, 2004. – 179 p.
11. Nikitin M. V. Basis of linguistic theory of meaning / M. V. Nikitin. – M. : Mysl, 1988. – 248 p.
12. Petrenko N. V. Pronoun in American poetry poetic texts: semiotic, cognitive and linhvosynerhetychnyy aspects: avtoref. Dis. ... Candidate. Philology. Sciences: 10.02.04 «Germanic languages» / N. V. Petrenko. – Kharkiv, 2008. – 22 p.
13. Starikova E. N. Implication predicativity in modern English language / E. N. Starikova. – K. : Vyschcha Shkola, 1974. – 142 p.
14. Shendels E. I. Implicitness in grammar / E. I. Shendels. – M. : Prosveshchenie, 1982. – 205 p.

REFERENCES: ILLUSTRATION MATERIAL

15. Lina Kostenko. Three hundred poems. Selected Poems / Lina Kostenko. – K. : А-ВА-ВА-НА-ЛА-МА-НА, 2016. – 416 p.
16. Kryshchenko V. D. Time revelation: Poetry / V. D. Kryshchenko. – K. : Svit Uspihu, 2015. – 352 p.
17. Lyubka Andriy. Forty bucks plus tips / collection of poems: Meridian Czernowitz / Andriy Lyubka. – Kam'yanets-Podilskyy : «Printing «Ruta», 2013. – 130 p.

Pronoun as an expressing method of implicit meanings

O. V. Kalashnyk

Abstract. The article is devoted to the researching of language implications. It is outlined different scientists' approaches of the concept of language implicitness. Considering wide understanding of this linguistic phenomenon it's defined functional loading of one from other means of its expression – pronominals in the disclosing covert essences in the intimate lyrics texts. Mainly the attention is focused on disclosing hidden meanings using personal pronouns I, YOU, WE, YOU (pl.) as keywords of this genre of poetry.

Keywords: language implicitness, hidden meaning, subtext, pronoun, poetic text, intimate lyrics.

Местоимение как средство выражения имплицитных смыслов

О. В. Калашник

Аннотация. Статья посвящена исследованию языковой импликации. Очерчены разные подходы ученых к сути понятия языковой имплицитности. Учитывая широкое понимание этого языкового явления определена функциональная нагрузка одного из средств его выражения – прономинативов в раскрытии имплицитных смыслов в текстах интимной лирики. В частности внимание сосредоточено на отображении скрытых смыслов с помощью личных местоимений Я, ТЫ, МЫ, ВЫ как ключевых слов подобного жанра поэзии.

Ключевые слова: языковая имплицитность, скрытый смысл, подтекст, местоимение, поэтический текст, интимная лирика.